

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420010485
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8420010485.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.01.2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona a iné, o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/107/2020 zo dňa 20.01.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora a odvolanie obžalovaného A. B. z a m e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Kežmarok rozsudkom sp. zn. 9T/107/2020 zo dňa 20.01.2022 uznal obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Poprade, trvale bytom C. XX, adresa na doručovanie písomností: Mengusovce 116 vinným

v bode 1. rozsudku z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že ako druh D. E. počas ich spolužitia na adrese C. F. XXX, G. H., v období najmenej od novembra 2018 do 10. decembra 2019 v nepravidelných intervaloch sa jej počas jej tehotenstva a následného narodenia ich spoločnej dcéry pri vzájomných hádkach vyhrážal, že skončila, že jej podpáli dom v Kežmarku, že ju zabije, zakope, postará sa jej o potrat, pri hádkach jej vulgárne nadával, raz ju v kuchyni rodinného domu na adrese C. F. XXX, G. H. chytil za čeľusť, pritlačil ju o kuchynskú linku a vyhrážal sa jej, že sa bude učiť znova chodiť, pričom po 10. decembri 2019, kedy D. E. opustila spoločnú domácnosť a presťahovala sa do miesta svojho trvalého bydliska v meste Kežmarok, sa jej naďalej telefonicky vyhrážal, že sa bude učiť chodiť a že jej podpáli dom a takéto spolužitie vyvrcholilo dňa 28. februára 2020 po pojednávaní na Okresnom súde Kežmarok ohľadom starostlivosti o ich spoločné maloleté dieťa, kedy pred budovou súdu jej opäť vulgárne nadával a vyhrážal sa, išiel za ňou až k jej motorovému vozidlu zaparkovanému pri zimnom štadióne v Kežmarku, pričom po celý čas jej nadával, po jej nasadnutí do vozidla a zatvorení dverí, tieto dvere otvoril a zobral jej kľúče s tým, že jej vozidlo rozbije, kde na to D. E. zavolať hliadku polície, čím u poškodenej D. E. vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie, a

v bode 2. rozsudku zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona. Na tom skutkovom základe, že ako druh D. E. počas ich spolužitia na adrese C. F. XXX, G. H. v období od novembra 2018 do 10. decembra 2019, prvýkrát v 3. mesiaci jej tehotenstva a následne ešte trikrát po narodení ich spoločnej dcéry, keď po hádke s obžalovaným chcela D. E. opustiť spoločnú domácnosť, zamykal dom, zamkol ju v izbe, zobral jej telefón, aby nikomu nevolala, pri snahe odísť z obydlija jej v tom fyzicky bránil tak, že sa postavil k zamknutým dverám a nepustil ju k nim, zamkýnal dvere s tým, že nikam nejde, že čaká jeho dieťa, pravidelne jej bral jej osobné veci a mobilný telefón, dával jej dole oblečenie a obutie, keď sa dostala ku dverám, by tak zabránil jej odchodu.

Za to mu uložil:

Podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona sa mu výkon uloženého trestu podmienene odložil a zároveň uložil obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovil skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. f/ Trestného zákona zároveň uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodenej D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom B., H. XXXX/XX.

Podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Trestného zákona zároveň uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Proti tomuto rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojej obhajkyne písomne odôvodnil. Vytkol spôsob vykonania dôkazu výsluchom poškodenej, ktorá v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní odkázala na svoju výpoveď z prípravného konania, čo samo o sebe obhajoba hodnotila ako procesne nesprávne, keď v súlade so zásadou ústnosti a kontradiktórnosti konania poškodenej neopísala udalosti spontánne, pričom v kontradiktórnom procese na hlavnom pojednávaní sa mohol jej výsluch zopakovať v súlade s ust. § 132 Trestného poriadku, keď svedok má v prvej časti svojho výsluchu súvisle vypovedať všetko, čo vie a otázky naňho kladené by mali byť doplňujúcimi a objasňujúcimi. Odvolateľ pritom poukazoval na skutočnosť, že poškodenej v celom rozsahu odkázala na svoju výpoveď v prípravnom konaní a obhajoba tak okrem otázok nemala možnosť posúdiť jej výpoveď, zhodnotiť ju v rámci výkonu obhajoby, čo podľa názoru obhajoby možno, obzvlášť v takom citlivom prípade, považovať za porušenie práva obžalovaného na obhajobu. Obhajoba to považovala za o to dôležitejšie, ak sa jedná o ustálenie skutkovej situácie, ktorej účastné boli dve osoby s logicky absolútne protichodnými opismi priebehu deja. Takto vykonaný výsluch poškodenej na hlavnom pojednávaní potom obhajoba považovala za dôkaz, ktorý nemôže byť použitý ako zákonný dôkaz svedčiaci o vine obžalovaného, a to obzvlášť v prípade, kedy je jediným priamym dôkazom, ktorý ma preukazovať vinu obžalovaného.

Ďalej odvolateľ vytkol, že keď vo vzťahu k jeho konaniu okresný súd ustálil, že obžalovaný sa svojím konaním dopustil obmedzovania osobnej slobody vo vzťahu k poškodenej, a že sa dopustil aj trestného konania, ktoré súd kvalifikoval právne ako nebezpečné vyhrážanie, nie týranie, pričom oba skutky zasadil do obdobia jedného roka a z hľadiska skutkového deja sa pridržal obžaloby a opisu skutkov tam uvedených, nebolo podľa názoru obhajoby zrejmé, na základe akých skutkových okolností, ktoré súd ustálil o tom, že predmetných trestných činov sa mal obžalovaný dopúšťať v období takmer jedného roka (november 2018 – 10. december 2019), či na základe akých svedeckých výpovedí, resp. iných dôkazov vykonaných v rámci konania pred súdom, dospel k záveru, že obžalovaný obmedzoval osobnú slobodu poškodenej spôsobom, ako je kvalifikovaný vo výrokovvej časti. V námietkach voči hodnoteniu dôkazov pokračoval tvrdiac, že podľa jeho názoru okolnosť týkajúca sa obdobia, ktoré je súčasťou výrokovvej vety a kedy sa mali stať skutky kladené obžalovanému za vinu nevyplýva výpovedí svedkov nepriamych, rodinných príslušníkov poškodenej, kde žiadna z osôb nič nevidela, sprostredkované informácie od poškodenej sa líšili a deklarované boli hádky a vyvrátili ich svojimi výpoveďami svedkovia, rodinní príslušníci obžalovaného. Obžalovaný poukazoval na to, že podľa jeho názoru, v konaní produkoval také dôkazy, prioritne výpisy z sms správ z daného obdobia, ktoré si s poškodenu vzájomne písali, ktoré absolútne nenasvedčovali, že v tomto období dochádzalo k skutkom, ktoré by mohli byť hodnotené z hľadiska trestného práva a nevyplýva z nich, okrem bežných hádok, ktoré priznal aj obžalovaný a ktoré sú súčasťou spolužitia, že by sa mal dopúšťať obmedzovania osobnej slobody, či konania, ktoré by vôbec malo byť hodnotené ako trestný čin nebezpečného vyhrážania. Rovnako aj svedkyňa C. I. J. podľa obhajoby, nepotvrdila žiadne abnormálne správanie sa obžalovaného k poškodenej, pričom v rámci prešetrovania pomerov bola aj u poškodenej, kde bol prítomný aj obžalovaný, kde obaja zhodne uviedli, že sú dohodnutí na zabezpečovaní starostlivosti o dieťa a nebola svedkom agresívneho správania sa obžalovaného pred súdom, hoci bola prítomná počas celého informatívneho stretnutia, ako aj následného schválenia rodičovskej dohody pred súdom. Z rozsudku, podľa názoru obhajoby, nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal napríklad s touto výpoveďou v kontexte toho, že agresívne správanie sa obžalovaného je súčasťou skutkovej vety aj v deň, kedy malo byť pojednávanie v poručenskej veci. Rovnako obhajoba poukázala i na návrh matky, týkajúci sa úpravy práv a povinností k mal. dieťaťu, ktorý podala v decembri 2019, kde navrhla styk otca bez obmedzení s maloletým dieťaťom, hoci práve

v tom období malo vrcholiť agresívne správanie sa obžalovaného a práve vtedy sa jej mal vyhrážať fyzickou likvidáciou, či podpálením domu. Obžalovaný nepoprel, že by mali vo vzťahu aj komplikácie, či hádky, poprel však, že by sa poškodenej vyhrážal smrťou, ujmu na zdraví, či nejakým spôsobom obmedzoval jej slobodu. Obhajoba poukazovala na zásadu, že v prípade akýchkoľvek pochybností by rozhodnutie súdu malo byť v prospech obžalovaného. Obžalovaný uzavrel svoje námietky tým, že podľa jeho názoru napriek rozhodnutiu v tejto veci dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného naďalej pretrvávajú a z jednotlivých dôkazov nemožno vyvodiť bezpečný a jednoznačný záver o tom, že skutkov aj so zmenenou právnou kvalifikáciou v bode 1/ rozsudku sa dopustil obžalovaný a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na nové konanie a opätovné rozhodnutie súdu prvého stupňa.

V zákonnej lehote, v neprospech obžalovaného podal písomne odvolanie okresný prokurátor. Tento odvolateľ svoje odvolanie odôvodnil v podstate tým, že podľa jeho názoru zmena právnej kvalifikácie okresným súdom vyznieva jednostranne v prospech obžalovaného. Vymedzenie doby spáchania skutku v bode 1 neodôvodňuje posúdenie daného skutku len ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, keďže vzhľadom na vykonané dokazovanie ohľadne následkov konania obžalovaného vo vzťahu k poškodenej, ktorá to pociťovala ako ťažké príkorie nebol daný podklad pre zmenu právnej kvalifikácie zo zločinu na taký prečin a aj s ohľadom na výpoveď poškodenej v kontexte ostatných dôkazov išlo minimálne o psychické týranie. Odvolateľ preto nesúhlasil ani s uloženým trestom ako trestom zákonným a správnym. Okresný prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali svoje odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané by prihliadal prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného i odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Okresný súd konal o obžalobe, ktorú na A. B. podala Okresná prokuratúra Kežmarok dňa 11.09.2020 pod č.k. Pv 129/20/7703-36 zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a, písmeno b Trestného zákona a ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 písmeno b/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

ako druh D. E. počas ich spolužitia na adrese C. F. XXX, okr. H., v období najmenej od novembra 2018 do 10. decembra 2019 v nepravidelných intervaloch spôsoboval D. E. psychické utrpenie tým, že sa jej počas tehotenstva a následného narodenia ich spoločnej dcéry vyhrážal, že skončila, že jej podpáli dom v Kežmarku, že sa bude učiť znova chodiť, budil ju v noci zo spánku, pri stálych hádkach jej vulgárne nadával, pri jej pokusoch v čase tehotenstva a následne opustiť spoločnú domácnosť zamykal dom, zobral jej telefón, aby nikomu nevolala, pri snahe odísť z obydľia jej v tom fyzicky bránil, zamkával dvere, že nikam nejde, že čaká jeho dieťa, pravidelne jej bral veci a mobilný telefón, dával jej dole oblečenie a obutie, keď sa dostala ku dverám, pričom po 10. decembri 2019, kedy D. E. opustila spoločnú domácnosť a presťahovala sa do miesta svojho trvalého bydliska v meste Kežmarok, sa jej naďalej vyhrážal, a takéto spolužitie vyvrcholilo dňa 28. februára 2020 počas pojednávania na Okresnom súde v Kežmarku ohľadom starostlivosti o ich spoločné maloleté dieťa, kedy jej na chodbe súdu pred pojednávaním vulgárne nadával, vyhrážal sa, po pojednávaní pred budovou súdu jej opäť vulgárne nadával a vyhrážal sa, išiel za ňou až k jej motorovému vozidlu, zaparkovanému pri zimnom štadióne v Kežmarku, pričom po celý čas nadával, po jej nasadnutí do vozidla a zatvorení dverí, tieto dvere otvoril a zobral jej kľúče s tým, že jej vozidlo rozbije, kde na to D. E. zavolať hliadku polície, čím takto svojim konaním u D. E. vyvolával strach a stres.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamena nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04).

Pokiaľ ide o odlišný názor strany trestného konania na hodnotenie vykonaných dôkazov, nie je pre súd záväzný, nakoľko súd postupuje pri hodnotení dôkazov na základe zákonného oprávnenia a povinnosti uvedeného v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a preto, pokiaľ sa súd od názoru hodnotiacej strany trestného konania odchyľi, no dodrží pravidlo stanovené v tomto ustanovení Trestného poriadku, nedochádza tým k porušeniu práv tejto strany trestného konania.

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005).

Aj z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

V posudzovanej trestnej veci pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie odvolací súd doplnil, aby vo svojej celistvosti bolo vykonané v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné a okresný súd tieto dôkazy podrobil hodnoteniu postupom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Možno k tomu dodať s prihliadnutím na povahu odvolacích námietok nasledovné.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 24.06.2021 vyplýva, že svedkyňa poškodená D. E. bola vypočutá ihneď po výsluchu obžalovaného, za prítomnosti aj jeho obhajkyne, pričom po zákonom poučení aj o následkoch krivej výpovede a práve odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku i § 131 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásila, že obžalovaný je jej bývalý druh vyhlásila, že vypovedať bude, pričom podľa § 265 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku zložila prísahu, a hoci vyhlásila, že trvá na výpovedi z prípravného konania a že túto nechce nijako doplniť ani pozmeniť, nedošlo po procesnej stránke k žiadnej zásadnej chybe. Konajúci samosudca pri zachovaní práv obhajoby vyplývajúcich z § 34, 44 Trestného poriadku a v súlade s postupom uvedeným v ustanovení § 131 a 132 Trestného poriadku a pri výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní podľa § 261 a nasl. Trestného poriadku vyzval, aby sama súvisle opísala všetky skutočnosti, ktoré sú jej známe o prejednávanej trestnej veci, a hoci stručne zopakovala, že odkazuje v celom rozsahu na svoju výpoveď z prípravného konania a nechce k nej nič dodať, samosudca dbal, aby jej dovtedajšia výpoveď ako aj vlastná výpoveď pred súdom bola podrobená testu, otázkam zo strany strán trestného konania. Najprv teda umožnil vykonať autonómny výsluch tejto svedkyne prokurátorovi ako strane, ktorá výsluch poškodenej na hlavnom pojednávaní navrhla už v podanej obžalobe, riadne a k veci na tieto otázky odpovedala, a keď prokurátorka nemala ďalšie otázky, samosudca umožnil svedkyňu vypočuť obhajkyňi, a svedkyňa znova riadne a k veci na otázky obhajoby odpovedala. Keď obhajkyňa skončila svoj výsluch a nemala ďalšie otázky, samosudca umožnil svedkyňu vypočuť obžalovanému, pričom aj na jeho otázky svedkyňa znova riadne a k veci odpovedala. Keď obžalovaný už ďalšie otázky nemal, a ani ďalšie otázky vznesené neboli, výsluch svedkyne bol ukončený o 12:05 hod. Napriek tomu samosudca umožnil po tomto výsluchu obžalovanému aj vyjadriť sa k samotnej výpovedi svedkyne, a to opakovane. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v súlade s Trestným poriadkom zabezpečil vykonanie výsluchu svedkyne D. E. s jednoznačným zachovaním zásady kontradiktórnosti a v tomto smere potom ani odvolací súd nemal zákonný podklad na to, aby prisvedčil takým odvolacím námietkam obžalovaného.

Obžalovaný priznal, že medzi nim a poškodenou v spoločnej domácnosti dochádzalo k bežným hádkam, spočiatku na banálnych základoch, hádali sa najmä pre peniaze, pričom poškodená mu vyčítala, že má dve rodiny, že prečo kupuje toľko vecí svojmu synovi, a prečo platí matke jeho syna takéto vysoké výživné. Hádali sa často pre bežné veci alebo maličkosti, pričom o poškodenej uvádzal, že brala všetko

na ľahkú váhu, najmä čo sa týka peňazí, inak bola veľmi zodpovedná, aj doma mali veľký poriadok a on chcel, aby bola šťastná, a tak jej aj plnil sny. Jemu tiež vyčítala, že odišiel pracovať do zahraničia, a že bol doma málo, pričom o on pracoval na viactýždňové turnusy, no robil to preto, aby lepšie zarobil a on poškodenej pomáhal finančne. Obhajoval sa tým, že vo vzťahu k poškodenej zahrešil ale nikdy jej nenadával ani sa jej nevyhrážal. Poprel, že by sa vyhrážal podpálením domu poškodenej v Kežmarku, že by poškodenú v noci budil s tým, že to poškodená budila jeho, keď spal so svojim synom a vyčítala mu, prečo nepríde do spálne k nej. Raz sa poškodená pokúsila opustiť spoločnú domácnosť ale potom sa vrátila a povedala, že jej už stroskotalo niekoľko vzťahov, že čo povie doma a plakala. Vtedy aj kopol do skrine, ale pri tom poškodená nebola, lebo nebola doma. Tá skriňa nebola rozbitá, len boli preliačené dverka. Keď sa potom poškodená vrátila a plakala, na druhý deň od neho odišla, ale potom sa znova vrátila. Tento pokus o odchod bol iba jeden a potom už skutočne od neho odišla. Obžalovaný poprel, že by jej bránil opustiť dom v Mengusovciach. Dodal, že poškodená mala k dispozícii jeho auto a mohla chodiť kam chcela, či do práce alebo k mame, pričom od jeho domu mala poškodená kľúče a mohla chodiť kam chcela. Poprel, že by jej niekedy zobral mobilný telefón, a že by k nim prišli policajti, ktorých by volala poškodená. Poprel, že by poškodenej vzal kľúče od auta. Od decembra 2019 do februára 2020 komunikovali cez SMS a chodil aj do Kežmarku, kedy boli spolu aj na nákupy, pričom sa stretávali a chodil aj k nim domov. Deň pred Vianocami boli so synom u nich na návšteve odniesť darčeky. Ešte mali jednu hádku, kde boli v detskom kútiiku. To však podľa obžalovaného neboli ani nejaké veľké hádky, skôr sa poškodená urazila a odišla preč. Poprel, že by poškodenú niekedy napadol. Poškodenej počas spolužitia pomohol v sume spolu asi 10.960,- Eur, a to podľa výpisov z banky a ešte asi 8.000,- Eur až 10.000,- Eur dal poškodenej v hotovosti, na čo ale nemá obžalovaný doklad. Vysvetľoval, že poškodenej nebral kľúče. Konflikty s poškodenou ukončoval tak, že večer sa spoločne porozprávali, že sa už nebudú hádať alebo sa zobral a išiel preč, alebo ostal spať so synom v obývačke. Obžalovaný poprel, že by ju násilím vyzlieka, alebo že by ju fyzicky napadol. Nikdy jej neklopal na čelo v noci. Podľa jeho názoru, keď ho poškodená usvedčovala, tak vypovedala nepravdivo, veľa vecí si vymyslela, že vypovedala z emócií, keď sa im vyhrážal, že ich udá so sestrou poškodenej, prikrášľovala, chcela ho zdiskreditovať. Zhrnul to v podstate tak, že podľa jeho názoru mali aj pekné obdobie a obdobie, kedy len okolo seba prešli a on nemal prečo robiť to, čo poškodená uviedla.

V prospech obžalovaného v prípravnom konaní vypovedala jeho matka, svedkyňa K. B., no tá znížila hodnovernosť svojej výpovede už tým, že na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať. Nepotvrdila tak ani nevyvrátila svoju výpoveď z prípravného konania, že sa jej obžalovaný sa na poškodenú sťažoval, že nevydrží zmeny jej nálad, že mu poškodená rozkazovala a dirigovala ho. Pritom nemožno prehliadnuť, že zároveň uvádzala, že nebola svedkom žiadneho konfliktu medzi nimi. Pritom vyznieva nelogicky, že aj keď uvádzala, že k obžalovanému a poškodenej chodila každé ráno, lebo tam chová hydinu, nevedela o tom, že by poškodená chcela odísť zo spoločnej domácnosti. Ak ale mala prehľad o reálnej úrovni a obsahu vzťahov medzi obžalovaným a poškodenou, logicky by o častých hádkach, o ktorých vypovedal už obžalovaný vedieť mala o to viac, že ako uviedla, s obžalovaným má dobrý vzťah a s poškodenou osobne konflikty nemala. Nemožno tak jej výpoveď považovať za právne významnú do tej miery aby hoci aj spoločne s obhajobou obžalovaného výrazne spochybnili súbor dôkazov, ktoré obžalovaného usvedčujú. Takú povahu má aj nepriame svedectvo sestry obžalovaného, svedkyne A. L. M. B., ktorá v prípravnom konaní vypovedala, no na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať. Ani táto svedkyňa nepotvrdila existenciu častého množstva hádok, o ktorých vypovedal v rámci svojej obhajoby obžalovaný. Aj tu je, podľa názoru odvolacieho súdu zrejme, že ani obžalovaný ani poškodená nepovažovali túto svedkyňu za natoľko blízku osobu, aby sa jej so svojimi internými problémami zdôverili. Svedkyňa potvrdila, že poškodená sa na obžalovaného nikdy nesťažovala a obžalovaný robil všetko, čo si poškodená zmyslela, nebola nikdy svedkom nijakého incidentu medzi obžalovaným a poškodenou. Treba k tomuto stavu poukázať na skutočnosť, že táto svedkyňa sa s obžalovaným nestretávala, ako uviedla, veľmi často, lebo bývajú ďaleko od seba. Na druhej strane, ale svedkyňa potvrdila existenciu jedného z možných dôvodov konfliktov, keď uvádzala, že poškodená sa na Vianoce urazila a pri krstínach hovorila, že by nezniesla, aby dcéra mala radšej obžalovaného ako ju, alebo aby sa mala s niekým striedať v tom, že by si obžalovaný brával syna z predošlého vzťahu na tri dni.

Oproti tomu obžalovaného priamo a v podstate stabilne, hodnoverne nielen z hľadiska konzistentnosti obsahu výpovede a poznatkoch o dôveryhodnosti poškodenej ale aj vo vzťahu k ďalším dôkazom, výpovediam osôb, ktorým sa už v priebehu sledovaného obdobia zdôverovala so správaním sa obžalovaného voči nej, usvedčuje poškodená D. E.. Tá poukazovala na skutočnosť, že jej vzťah s obžalovaným bol spočiatku idylický, plánovali si spoločný život, spoločné bývanie a neskôr si aj

naplánovali dieťa. Ona sa starala aj o syna obžalovaného a aj sa s ním stretávala, obžalovaný je dobrý a starostlivý otec, a aj preto v septembri 2018 otehotnela a spočiatku to bolo tiež v ich vzťahu bez problémov. Následne mal ale obžalovaný mal problémy v práci a keď sa ho pýtala, že aké, tak nasledovali neskutočné výbuchy zlosti, bol nervózny, počas výbuchov zlosti obžalovaný búchal do zárubne päšťou, rozbil aj skriňu a ako príčiny svojej nervozity si začal obžalovaný vymýšľať, že prehral peniaze v kasíne a má dlhy v práci. Bola tehotná a vtedy zacítila aj prvotný strach. Obžalovaný ju v noci budil s tým, že zapínal svetlo, že sa potrebuje rozprávať a riešiť nejaké veci. Keď si balila veci s tým, že od neho odíde, obžalovaný zamkol dvere a v izbe, kde sú vysoké skrine, jej dal veci na skriňu s tým, že nikam nejde a s tým, že sa potrebuje rozprávať a že nemá nikam ísť, že čaká jeho dieťa. Keď sa to stupňovalo a chcela odísť z domu, nepustil ju von. Ona sa už potom bála nielen o seba, ale aj o ich dieťa lebo nevedela, že čo má od obžalovaného čakať. Jedného dňa, keď obžalovaný odniesol syna do škôlky, tak si zbalila veci a odišla od neho. Hádky a výbuchy zlosti boli každý mesiac, keď obžalovaný prišiel domov zo zahraničia a v tom období keď bol doma na dva týždne, tak sa stále hádali. Boli to banálne dôvody na hádky, ale obžalovaný to dosť dokázal vystupňovať. Prvá veľká hádka prišla, keď bola v 3. mesiaci tehotenstva. Zhoršovalo sa to necelý rok a ona chcela udržať rodinu. Spoznala obžalovaného ako normálneho chlapa a zrazu sa stal z neho človek, ktorý na všetkých len vrieska. Vulgárne jej nadával. Vyhrážal sa jej, že si to odpyká a že ju to vyjde drahé. K týmto hádkam dochádzalo každý mesiac, keď prišiel domov, vždy mali nejakú hádku a v rámci nej boli aj tieto nadávky. Obžalovaný sa jej vyhrážal, že sa jej postará o potrat, že on nechce žiť v takej domácnosti a nad bruchom hrozil päšťou, že jej podpáli dom v Kežmarku, že je to veľmi jednoduché, že si má dať pozor, keď bude šoférovať auto. Aj pred ňou obžalovaný hovoril, že dostane ex - priateľku na vozíček a syn bude zverený jemu. Trikrát ju aj zobudil zo spánku. Veľké hádky mali 3 alebo 4, po ktorých obžalovaný povedal, že nemôže spať, že sa chce rozprávať. To boli tie hádky, po ktorých povedala, že dosť a začala sa baliť. Opustiť spoločnú domácnosť v Mengusovciach sa snažila prvýkrát v 3. mesiaci tehotenstva, kedy ju obžalovaný aj zamkol a nepustil preč. Potom to bolo ešte 3-4 krát, čo si pobalila veci. To bolo v čase, keď bol obžalovaný v zahraničí, ale videla to jeho mama, a tak sa spolu porozprávali a ona nakoniec ostala. Niektoré veci si odniesla do Kežmarku s tým, že vyskúšajú ešte spolužitie. Vtedy už mala veci na chodbe zbalené a obžalovaný chodil ako zmyslov zbavený, zobral jej tie veci na skriňu aj s mobilom s tým, že nehrozí, aby ju pustil z domu. Išiel k dverám, ktoré boli hlavné vchodové dvere od ulice, ktoré boli stále zamknuté a nepoužívali sa, a k tým dverám ju nepustil. Potom mali zadné dvere, ktoré sa nezamykali, ale bol tam kľúčik a tie dvere obžalovaný zamkol a zobral kľúč. Potom poškodená upravila svoju výpoveď v tom, že obžalovaný zamkol interiérové dvere a nepustil ju von. Obžalovaný tie dvere nechal zamknuté takú pol hod. až 1 hod. Kľakol si, plakal a prosíkal. Bola to prvá veľikánska hádka. Poškodená poukazovala aj na to, že všetky hádky mali rovnaký priebeh - výbuch, hádka, žiadne vysvetlenie, dala si veci do chodby, tie jej obžalovaný trhal z rúk a nepustil ju, postavil sa do dverí a tak jej bránil, aby mohla odísť a vyzýval ju, aby ho udrela. K tomu došlo 3 - 4 krát, kedy mali také veľikánske hádky, pričom prvú mali ešte v tehotenstve. Okrem šatstva jej obžalovaný pri hádke bral pravidelne mobilný telefón. Ich spolužitie sa skončilo 10.12.2019, kedy odišla domov a poslala mu SMS-ku, že ide domov na pár dní, aby vychladol. Dňa 16.12.2019 si zobrala auto obžalovaného, ktoré chcel naspäť. Tak išla do Mengusoviec so sestrou, vrátila mu auto a zobrala si ostatné veci. Tam jej začal vykrikovať, že ju udá za únos dieťaťa. Po odchode zo spoločnej domácnosti mali incident zakaždým, keď obžalovaný prišiel za ňou do Kežmarku. Hádku popísala aj v súvislosti s incidentom zo dňa 28.02.2020, keď po pojednávaní odišli z budovy súdu, tak ju obžalovaný počkal dole a začal na ňu vrieskať, že čo od neho chce. Pre peniaze na ňu vrieskal, sadla si do svojho auta, kde jej zobral kľúče s tým, že ich hodí do potoka, zavolala policajtov, na čo obžalovaný do nej hodil kľúče, odišiel preč s tým, že jej to aj tak nikto neuverí, ale potom sa vrátil s tým, že on pred ničím neuteká a že nikto jej neuverí a že počká s ňou na policajtov. Pred pojednávaním sa neudialo nič, to sa s obžalovaným stretli a išli do miestnosti, kde uzavreli mimosúdnu dohodu, ktorú potrebovali schváliť. Čakali na chodbe a obžalovaný jej nadával, že je to posledné, čo spravila a že si to odpyká. Sedela tam aj zástupkyňa z úradu práce a tá to počula. Keď bola tehotná, obžalovaný jej bránil odísť tak, že ju chytil za ruky a sotil na posteľ. To bolo v decembri roku 2018, keď bola v 3. mesiaci tehotenstva. Pri jej snahe opustiť domácnosť jej obžalovaný bral bundu a topánky. Poškodená potvrdzovala, že keď išli na nákup, tak to obžalovaný zaplatil, stále sa jej pýtal, že či má dosť peňazí a začal jej dávať peniaze len tak, ona sa starala o domácnosť, varila a nakupovala, keď obžalovaný nebol doma. Poškodená záverom potvrdila, že medzi sebou finančné záväzky nemajú a že nikto nebol svedkom konania obžalovaného, lebo k tomu dochádzalo, keď u nich nikto nebol, pričom na začiatku vzťahu mali aj pekné chvíle, potom ešte po hádke, keď sa udobrili alebo keď si pripravovali veci pre bábätko, no to boli z jej pohľadu kratučké chvíle. K celkovému obrazu dodala, že počas toho, ako bol obžalovaný v zahraničí si písali a telefonovali o všetkom, čo robili a ohľadom vzťahu, no po narodení dcéry bol obžalovaný asi mesiac doma a potom si už nevolali často a väčšinou to už bola negatívna

téma rozhovoru a neboli to dlhé telefonáty. SMS-kou komunikovali ohľadom dcéry, ako sa má, či je v poriadku a či je zdravá. Po hádkach obžalovaný začal upokojuvať situáciu a hovoril, že takto rozrušená nemôže odísť, potom sa spolu rozprávali a riešili, prečo sa z fungujúceho vzťahu ocitli v tejto situácii, potom zaspala a z domu napokon neodišla. Pri ďalších asi štyroch hádkach ju obžalovaný nezamykal, len jej povedal, že bez dcéry nikam nepôjde, a že si žiadne veci nevezme. Pri každom z incidentov si balila veci do veľkých vriec, ktoré jej obžalovaný vytrhával a rozhadzoval po izbe. Tak tomu bolo aj pri poslednom incidente niekedy v zime v roku 2019, po ktorom od neho odišla. Potvrdila, že obžalovaný jej dal niekoľko stoviek eur, aby si niečo kúpila, aj peniaze do salónu a posielal jej peniaze aj na účet, stále sa staral, či má dosť peňazí, niekedy to bolo 300,- Eur a niekedy 500,- Eur. Po opustení spoločnej domácnosti komunikovali telefonicky a aj ju obžalovaný navštevoval, ale stále tam boli hádky, v podstate obžalovaný chcel, aby sa k nemu vrátila. Jednoznačne sa vyjadrila, že obžalovaný u nej vytvoril strach vyhrážkami, že jej podpáli dom, a že jej zlomí nos a že jej pritom vravel, že prvá matka mu zobrala syna a on jej to nedovolí vo vzťahu k dcére, a že ich obe zakope pod čiernu zem.

Z výpovede svedkyne N. I., sestry poškodenej vyplynul veľmi dôverný vzťah medzi svedkyňou a poškodenou, o ktorom svedkyňa vypovedala, že síce pri incidentoch nebola, no všetko vedela od sestry, a to už pred Vianocami 2019, keď jej sestra volala, že by išla s ňou pre veci a že sa bojí, pričom spoločne, keď obžalovaný poškodenej písal, či ju má udať lebo mu zobrala dieťa, išli na políciu. Svedkyňa potvrdila, že poškodená sa bála byť s obžalovaným sama a počula ti vyhrážky zo strany obžalovaného a to aj také, že sa poškodená bude učiť chodiť a že jej obžalovaný podpáli dom. Bola pritom aj priamym svedkom, keď toto počula, keď jej sestra telefonovala s obžalovaným a ona bola pri telefóne. O ostatných vyhrážkach vie len od sestry, no zhrnula to v podstate tak, že bolo to stále dookola v tom, že ju obžalovaný zničí a ten dom v Kežmarku, s ktorým mal vždy obžalovaný problém, podpáli a obžalovaný poškodenej v telefóne nadáva. Od poškodenej vie, že jej obžalovaný zamkol dvere, nechcel ju pustiť, že jej zobral mobil, aby nemohla volať. Vie iba o jednom takom prípade. Nevie povedať, ako dlho to trvalo ale poškodená jej vravela, že pritom plakala a že obžalovaného prosila. Tých hádok bolo viac ale potom sa udobrili. Od sestry tiež vie o tom, že obžalovaný budil poškodenú zo spánku, lebo sa chcel akurát vtedy s ňou rozprávať. Obžalovaný tiež hovoril niečo o brzdách ironicky v tom zmysle, aby sa poškodenej niečo nestalo. Keď bola jej sestra tehotná, tak na nej videla, že sa bojí. Nasledujúce dni potom, ako poškodenú pred Vianocami odviezli domov, sama bola svedkom, ako ju obžalovaný v telefóne prosil, aby sa vrátila, čo poškodená odmietla. Na to jej obžalovaný začal vulgárne nedávať v telefóne.

Pritom nielen táto svedkyňa, ale aj ďalšia sestra poškodenej, svedkyňa O. B., ktorá sa s poškodenou síce osobne stretávala len málo, keďže nebýva v Kežmarku, ale s poškodenou sú si veľmi blízke a často boli v kontakte, najmä po telefóne potvrdila, že sa jej poškodená zdôverila, že s obžalovaným majú hádky, pričom svedkyňa potvrdila, že jej sestra plakala do telefónu, čo nebýva u nej zvykom. K hádkam jej poškodená opisovala, že sa nič nedialo, ale o 5 min. bola veľká hádka, pričom nevedela povedať ani prečo a obžalovaný mal aj výbuchy zlosti, pričom poškodená sa jej zdôverila so strachom z obžalovaného a vôľou od neho odísť, pričom keď sa poškodená zbalila, vyhadzoval jej veci a povedal jej, že môže odísť, ale že dcéru tam musí nechať. Poškodená potom ostala a keď sa hádka skončila, tak sa jej obžalovaný ospravedlnil. Od poškodenej počula, že sa jej obžalovaný počas tehotenstva vyhrážal, že príde o dieťa a tiež sa jej vyhrážal, že jej podpáli dom. Tiež od nej počula, že v tehotenstve ju budil, kedy jej zasvietil svetlo a búchal jej na čelo. Počas spolužitia s obžalovaným videla poškodenú plakať a plakala pri každom telefonáte, pričom za celý život ju plakať nevidela. Poškodená sa zmenila aj v tom, že sa bála. Poškodená mala z obžalovaného strach a ten plynul z hádok s obžalovaným a z toho, že obžalovaný má výbuchy zlosti a poškodená nevie, čo môže od neho čakať. Nevie o tom, že by obžalovaný bránil poškodenej užívať mobilný telefón. O incidente na parkovisku po pojednávaní vie len to, že obžalovaný poškodenej na parkovisku vzal kľúče od auta. Po odchode poškodenej zo spoločnej domácnosti nevie o žiadnych nadávkach alebo vyhrážkach zo strany obžalovaného. To, o čom ohľadom vyhrážok a iných vecí zo strany obžalovaného svedkyňa vypovedala, vie iba z počutia od poškodenej. Na tých pár rodinných stretnutiach nebola svedkom žiadneho nepatričného správania zo strany obžalovaného, no keď boli u nich na návšteve, tak bolo vidno, že sú pohádaní a že sa nerozprávajú.

Aj svedkyňa I. E., matka poškodenej vypovedala, že spočiatku vzťah obžalovaného a poškodenej vyzeral veľmi sľubne a to, že sa obžalovaný správal strašne k jej dcére, predtým nevedela, až keď dcéra od obžalovaného odišla, tak sa jej zdôverila, že sa od neho už viackrát balila, ale vždy ju obžalovaný nepustil. Po odchode poškodenej od obžalovaného, obžalovaný ešte prišiel párkrát k nim a aj k dcére,

ale v jej prítomnosti sa necítil dobre a mal výhrady. Keď už dcéra po odchode zo spoločnej domácnosti bývala s vnučkou u nej, obžalovaný poškodenej volal, že sa dohodnú ale dcéra mu povedala, že sa nedohodne. Vzápätí jej obžalovaný začal vulgárne nadávať. To svedkyňa osobne počula len z toho, že poškodenej opakovala slová obžalovaného do telefónu. Svedkyňa potvrdila, že obžalovaný sa poškodenej vyhrážal často a dookola a to zabitím a aj vtedy, keď bola poškodenej tehotná, pričom poškodenej trpela nespavosťou po nociach, chvela sa a mala nechúť do jedla. Na druhej strane svedkyňa potvrdila, že obžalovaný pomáhal jej dcére okolo domu, opravoval plot a upravoval terén.

Svedkyňa C. I. J., pracovníčka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Kežmarok, ktorá bola prítomná na Okresnom súde Kežmarok dňa 28.02.2020 pri uzatváraní dohody medzi obžalovaným a poškodenej vzájomný vzťah obžalovaného a poškodenej vnímala tak, že sa rozchádzali, ale nebolo to nejako intenzívne.

V takej dôkaznej situácii bolo významné hodnotiť výsledky znaleckých skúmaní osobností obžalovaného a poškodenej ako autorov určitých verzii vo vzťahu k tomu, čomu je logické a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku namieste uveriť. V tomto smere tieto objektívne výsledky jednoznačne vyznievajú v prospech dôveryhodnosti poškodenej D. E..

Veď znalkyňa z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia dospelých, Psychológia sexuality H. P. J., ktorá v prípravnom konaní vypracovala písomný znalecký posudok č. 33/2020 vo vzťahu k osobe poškodenej D. E. na základe preštudovania spisového materiálu a z vlastného psychologického vyšetrenia poškodenej konštatovala, že jej všeobecná vierohodnosť vykazuje vyššiu mieru bez toho, aby boli zistené akékoľvek forenzne psychologické významnejšie poškodenia alebo postihnutia jej kognitívnych funkcií, osobnosť poškodenej je primerane štruktúrovaná, bez prítomnosti významnejšej patológie. Vykazuje jedine významne vyšší sklon vo všeobecnosti pôsobiť sociálne žiaduco a lepším dojmom a možno predpokladať čiastočné skreslenie výpovede poškodenej vedome účelovo skôr v neprospech k obžalovanému, avšak to skôr v nepodstatnej miere, pričom u poškodenej nebola zistená prítomnosť konfabulácie a vzhľadom k obsahu spisového materiálu ku dňu 22.05.2020 skôr možno vylúčiť psychologicky zrozumiteľný motív tzv. ľživej výpovede poškodenej.

Vo vzťahu k následkom a účinkom konania obžalovaného voči poškodenej pritom znalkyňa nepotvrdila vznik takých skutočností, ktoré by nasvedčovali dôkazu o tom, že názor okresného prokurátora na zmenu právnej kvalifikácie skutku v bode 1 je opodstatnený. Podľa objektívneho znaleckého skúmania vysoko pravdepodobne konanie obžalovaného v prípade preukázania viny u poškodenej mohlo spôsobiť jedine situačne psychické utrpenie, ktoré však nebolo dlhodobého charakteru, nebolo pociťované ako ťažké príkorie a nevedlo k žiadnej trvalej osobnostnej zmene, či zníženiu kvality života u poškodenej a mohlo viesť u poškodenej najviac k prechodným adaptačným ťažkostiam a stresovým hraniciam s dočasnou, teda zvratnou miernou poruchou prežívania. Aj podľa tejto znalkyne, poškodenej nevykazuje žiadnu forenzne - psychologicky významnú poruchu afektivity ani znaky traumatizácie či prítomnosť znakov tzv. psychologického syndrómu obeť násillia alebo týrania. Vo vzťahu k možným dopadom vyšetrovania na jej psychické prežívanie sú prítomné pocity menejcennosti, úzkosť a mierne depresívne ladenie, čo však nie je nijako forenzne-psychologicky významné. V otázke adaptácie sú u osobnosti poškodenej predpokladané najviac epizodické poruchy prispôsobivosti nezávažného charakteru. Vo všeobecnosti jej schopnosť zvládania stresu a jej adaptačné schopnosti sú primerané, bez výraznejších odchýlok zodpovedajú širšej populačnej norme. Ani znalkyňa z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria MUDr. Andrea Remecká, ktorá v prípravnom konaní vypracovala písomné znalecké posudky č. 26/2020 a č. 27/2020 vo vzťahu k osobe obžalovaného a k svedkyne poškodenej neposkytla dôkaz, ktorý by uvedené zistenia narúšal. Znalkyňa u nej ani jej vyšetrením nediagnostikovala žiadnu duševnú chorobu ani duševnú poruchu. Poškodenej netrpí žiadnou duševnou chorobou ani poruchou, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s vyšetrovaným skutkom. Taktiež vyšetrením nezistila žiadnu duševnú chorobu ani poruchu, ktorá by u poškodenej bola prítomná už v období, ktoré predchádzalo vyšetrovanému skutku. Konanie obžalovaného nevedlo k vzniku duševnej poruchy ani duševnej choroby u poškodenej a u tejto nebola diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha a v čase vyšetrenia nebol u poškodenej diagnostikovaný už žiaden výrazný strach z obžalovaného.

Oproti tomu táto znalkyňa z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatriavo vzťahu k osobe obžalovaného poukázala na to, že u neho znaleckým vyšetrením bola diagnostikovaná emočne nestabilná porucha osobnosti, pričom z psychologického hľadiska jeho pobyt na slobode nie je

nebezpečný pre spoločnosť, nakoľko u neho nebola diagnostikovaná žiadna kvalifikovaná duševná choroba. Zistená porucha sa prejavuje zníženou frustračnou toleranciou, zníženou mierou záťaže, tendenciou jednať nepredvídateľne bez uváženia dôsledkov, tendenciou ku konfliktom, náchylnosť k výbuchom zlosti, nestálosť a vrtošivou náladou, aj keď sa pri vyšetrení snažil o zlepšenie svojej situácie a o priaznivý sebaobraz, a aj keď pripustil určitú mieru zavinenia vo vzájomnom vzťahu aj zo svojej strany. Aj podľa názoru odvolacieho súdu uvedené len potvrdzuje schopnosť obžalovaného skutočne sa agresívne emočne správať voči poškodenej a výrazne zvyšuje hodnovernosť jej verzie udalostí.

Aj obsah trestného oznámenia podaného a doplneného poškodenou D. E. len posilňuje hodnovernosť jej výpovede, ktorú podala na hlavnom pojednávaní.

Odvolací súd nebol toho názoru ako prokurátor, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku pôsobilo ako jednostranné v prospech obžalovaného. Naopak okresný súd sa s vykonanými dôkazmi vysporiadal nezávisle, nestranne, pričom odvolací súd nezaznamenal žiadne účelové zľahčovanie významu dôkazov, ktoré boli právne významné pre posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného a jej právne následky. Pokiaľ okresný súd pri stanovení doby skutku v bode 1 napadnutého rozsudku ponechal pôvodný rozsah, zároveň zvýraznil jednak nepravidelnosť incidentov a jednak dva konkrétne útoky, ktoré tak vo svojom súhrne nenapíňajú zákonnú požiadavku tzv. dlhodobosti namietaného trestného činu.

K namietanej zmene právnej kvalifikácie skutku uvedeného pod bodom 1 napadnutého rozsudku treba poukázať aj na to, že pri zločine týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a, písmeno b Trestného zákona dochádza k jeho páchaniu zvyčajne v uzavretom prostredí spoločnej domácnosti páchatel'a a obeť, ktorých vzťah má skôr povahu fyzickej či psychickej závislosti obeť od páchatel'a, v ktorom páchatel' dominuje a kde obeť v podstate nemá možnosť úniku, či už objektívne, keď páchatel' vytvára všetko, aby obeť zásadne obmedzoval na jej slobode a nezávislosti alebo subjektívne, kde páchatel' tak obeť zmanipuluje, že táto sa stáva, hoci len prechodne, submisívnym objektom jeho agresie. V každom prípade je potom pre obeť veľmi ťažké toto správanie agresora zastaviť, čo páchatel' zvyčajne zneužíva stupňovaním svojho správania.

Nepochybne aj v tomto prípade išlo o spoločnú domácnosť, no tak z výpovede poškodenej ako aj obžalovaného nevyplývala taká závislosť, ktorá by bola spojená s fyzickým alebo psychickým utrpením a bolesťou, ktoré by podstatným spôsobom po všetkých stránkach narúšali pokojný a dôstojný život poškodenej a navyše nie na iba krátky alebo prechodný čas. Konania opísané poškodenou a v rámci toho popísané pri zachovaní totožnosti skutku v skutkovej vete sa nevyznačovali až bezohľadnosťou, krutosťou, hrubosťou a v prípade fyzických útokov aj bolestivosťou a nespĺňovalo ani podmienku dlhšie trvajúceho protiprávneho konania. Objektívnym znaleckým skúmaním a v podstate ani výpoveďou samotnej poškodenej nebolo preukázané, že by protiprávne konanie poškodená subjektívne alebo objektívne z pohľadu ostatnej populácie, pociťovala ako ťažké príkorie. Okresný súd na to dostatočne jasne poukázal aj z pohľadu trvania, opakovania a povahy útokov obžalovaného počas jeho spolužitia s poškodenou v sledovanom období a tak odvolací súd nemá dôvod sa nepripojiť ani k vyslovenému názoru, že nie každá vzájomná hádka, pri ktorej si obaja jej aktéri vzájomne vulgárne nadávajú, kričia alebo sa vyhrážajú, musí mať povahu týrania, pretože vzájomnosť prejavov nevytvára postavenie agresor – obeť, ktoré musí mať výrazne nerovnovážny charakter v prospech dominantného agresora, čo pri vzájomnej hádke nie je naplnené, najmä, ak sa jedná o bežný partnerský alebo manželský konflikt, hoci aj objektívne vysokej intenzity. V danom prípade páchatel' sa opakovane vyhrážal poškodenou ako svojej družke v čase jej tehotenstva smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, a to takým spôsobom, že to u poškodenej môže vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia, keď tieto vyhrážky okrem vulgárnych nadávok posilnil v jednom prípade aj fyzickým útokom spojeným s takými vyhrážkami. Išlo nepochybne o závažné vyhrážky a celkovo potom konanie páchatel'a presiahlo zákonom pre daný prečin požadovanú závažnosť.

V konaní obžalovaného išlo o páchanie oboch trestných činov v období takmer jedného roka (november 2018 – december 2019), čo vyplývalo z výpovede svedkyne poškodenej D. E. tak, ako na to poukázal v podrobnostiach už okresný súd. Aj odvolací súd nevzhladol dôvod pre to, aby pochyboval o pravdivosti jej výpovede, ktorej nasvedčujú, ako už bolo uvedené dôkazy, ktoré jednak vznikli bezprostredne po tom, ako sa s predmetným agresívnym správaním obžalovaného stretla, keď sa o tom zdôverila ďalším sebe blízkym osobám a jednak jej dôveryhodnosť bola oproti zisteným črtám osobnosti obžalovaného

objektívnym znaleckým skúmaním z odboru psychológie a psychiatrie jednoznačne odôvodnená. Korešpondencia SMS správ v žalovanom období medzi obžalovaným a poškodenou nevyučovala, že v skutočnosti dochádzalo k striedavým prejavom agresívneho neoprávnene obmedzujúceho a výhražného správania sa obžalovaného voči poškodenej s okamihmi bez takých prejavov. Obaja predsa potvrdzovali existenciu nielen konfliktov, ale aj období vzájomnej relatívnej zhody. Nakoniec, to okresný súd riadne, zákonne a odôvodnene vyhodnotil, pokiaľ sa v tomto smere odchyľil od obžalobného návrhu. Oproti ostatným, konkrétnejším dôkazom nemohla byť výpoveď svedkyne C. J. výpovednou, keď táto len v podstate krátkodobo vnímala ich vzájomné správanie. Navyše, pritom išlo o úradný úkon, a teda bolo len logické predpokladať, že obžalovaný sa bude čo najviac ovládať, a pred úradným orgánom bude sa snažiť pôsobiť v lepšom svetle, k čomu dôvodne vedú už poznatky získané vyššie uvedeným znaleckým skúmaním. Nie je potom vylúčené ani to, že práve pod dojmom aj mierneho správania obžalovaného voči poškodenej vyplynul v odvolaní obžalovaného spomínaný návrh matky, týkajúci sa úpravy práv a povinností k mal. dieťaťu, ktorý podala v decembri 2019, kde navrhla styk otca bez obmedzení s maloletým dieťaťom, hoci práve v tom období malo vrcholiť agresívne správanie sa obžalovaného.

Ani v otázke druhu a výmery trestu súd prvého stupňa zásadne nepochybil. Podľa § 34 ods. 1, 4 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona, trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd správne poukazoval na podstatu primeranosti trestu ako prostriedku dosahovaného aplikovaním zásady zdržanlivosti, ktorou sa dosahuje samotný účel trestu v podmienkach Slovenskej republiky. Neušlo jeho pozornosti, že obžalovaný sa do rozporu so záujmami chránenými Trestným zákonom dostal, no v štyroch z piatich prípadoch sa tak stalo pred viac ako 10 rokmi, pričom u všetkých nastali účinky zahladenia odsúdenia. Z odpisu Registra trestov vyplýva 5 záznamov o zahladených odsúdeniach, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Poprad pod sp. zn. 5T/45/2014, právoplatným dňa 20.12.2014, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu do 21.06.2016, v priebehu ktorej sa osvedčil, čím sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Evidencia priestupkov uvádza len jeden priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za ktorý bol postihnutý najmenším z trestov, a to pokarhaním, pričom išlo o vulgárnu nadávku voči svojej predchádzajúcej družke z januára 2016. Predmetnej trestnej činnosti sa pritom dopúšťal až do novembra 2018. Mimo toho má dva priestupky nesúvisiace s predmetom konania, a to priestupky dopravné. To v spojení so správou o povesti obžalovaného obcou Mengusovce, podľa ktorej obžalovaný je slobodný a žije v rodinnom dome, ktorý patrí jeho matke, pričom komisia verejného poriadku v obci jeho správanie neriešila, ešte nevyučuje aj pozitívny záver o tom, že pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti viedol riadny život ako poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j) Trestného zákona. Na druhej strane odvolací súd celkom nesúhlasí s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý nepriznal obžalovanému prirážajúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. h) Trestného zákona, nakoľko síce spáchaním prečinu a zločinu došlo k navýšeniu hornej hranice trestnej sadzby v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona, ale reálne sa to obžalovaného nedotklo, nakoľko mu nebol ukladaný trest vo výmere v rámci takéhoto zvýšenia hornej hranice trestnej sadzby oproti pôvodnej hornej hranici trestnej sadzby. Takto treba chápať požiadavku, že spáchanie druhého trestného činu ako prirážajúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Vo výsledku ale uvedený postup okresného súdu viedol k správne mu stavu, postupu podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona bez porušenia tejto rovnováhy. Nebolo potom potrebné zasahovať ani do výroku o výmere trestu odňatia slobody.

Vážnejší následok trestnej činnosti bol výsledkom evidentných partnerských nedorozumení a neschopnosti vyriešiť prehĺbujúci sa rozkol medzi obžalovaným a poškodenou, ktorý neustále nežili spolu, ale takpovediac striedavo, odcudzujúc sa vzájomne napriek tomu, že mali spoločné dieťa, napriek ochote obžalovaného zabezpečovať materiálnej potreby rodiny, napriek poctivosti a dôslednosti vedenia

domácnosti zo strany poškodenej. Tieto okolnosti bolo namieste zohľadniť v prospech miernejšieho trestného postihu o to viac, že v zásade nevyústili v intenzívnejšie fyzické ataky, nevyústili ani v zásadné poškodenie psychického stavu poškodenej. Uložený trest zohľadňuje aj osobu obžalovaného. Aktuálne sa dlhodobo stará o svojho syna, ktorého má zvereného do striedavej starostlivosti a nie sú poznatky, že by zanedbával svoju starostlivosť aj o dcéru, ktorú má s poškodenou. Pritom je evidentné, že svoje povinnosti si snaží plniť aj za cenu práce v zahraničí a turnusovému spôsobu vedenia života na Slovensku a mimo jeho hraníc. Uložený trest výrazne zohľadňuje jeho rodičovské povinnosti a práva, pracovnú stabilitu. Má vytvorené dostatočné rodinné a citové zázemie na to, aby aj bez výkonu trestu v ústave na výkon trestu mohol byť naplnený výchovný účel trestu a dovŕšená náprava obžalovaného, pričom má s maloletou dcérou súdom upravený styk a je v záujme obžalovaného, aby nestratil kontakt so svojimi maloletými deťmi, čo aj odvolací súd považuje za veľmi dôležité nielen pre obžalovaného, ale najmä pre pozitívny a stabilný citový vývin týchto detí. Predchádzajúca trestná minulosť bola dostatočne zohľadnená vo výmere skúšobnej doby a probačnom režime v spojení s uloženými povinnosťami.

Pri komplexnom hodnotení všetkých požiadaviek § 34 Trestného zákona nebolo teda odôvodnené a zákonné zasahovať do výroku o druhu ani výmere uloženého trestu v prospech ani v neprospech obžalovaného.

Bolo tak namieste potvrdiť aj zákonnosť výroku o treste, nakoľko okresný súd zohľadnil, tak pri druhu ako aj výmere trestu odňatia slobody vrátane rozhodnutia o podmieňanom odklade výkonu trestu s probačným dohľadom a výmere skúšobnej doby spolu s uloženými povinnosťami, všetky všeobecné aj individuálne zásady platné pre ukladanie trestov a uložený trest zahrňujúci jeho jednotlivé výroky bol ukladáný v rámci zákonných trestných sadzieb.

Nakoľko odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného či okresného prokurátora vyhovel, podané odvolania ako nedôvodné jednomyseľne zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.